

‘Ο ἥλιος ἔλαμπε ὁμορφα, στ’ ἀπόδροχο.

‘Ο δαντελλένιος δρόμος μύριζε ὁμορφα, λουλούδια.

Σὲ ἓναν θάμνο ἄρχισε νὰ κελαηδαίει ἓνα πουλί, κι ὅλα τὰ σύγνεφα φύγαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἦταν ὁλοῦθε Ἄνοιξη.

‘Όταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ πεταλούδα, ποὺ ἦταν κάτω στὴν πράσινη πεδιάδα, πὶδ πράσινη τὴν ἄρᾳ ἀπὸ ὅλες τίς φορές, εἶπε ὁ ἐλέφαντας: «Ἐδῶ μένεις;».

Κι ὁ πεταλούδας εἶπε: «Ναί, ἐδῶ μένω».

«Μπορῶ νὰ περάσω μέσα;» ρώτησε ὁ ἐλέφαντας.

«Ναί», ἀπάντησε ὁ πεταλούδας. Κι ἔτσι ὁ ἐλέφαντας ἔσπρωξε μὲ τὴν προβοσκίδα του τὴν πόρτα ἀπαλὰ καὶ μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ πεταλούδα. Κι ὕστερα ὁ ἐλέφαντας φίλησε τὸν πεταλούδα πολὺ εὐγενικὰ κι ὁ πεταλούδας εἶπε: «Γιατὶ δὲν ἀξιώθηκες ποτὲ σου προσηγουμένως νὰ ἔρθεις ἐδῶ κάτω στὴν πεδιάδα ὅπου ζῶ;». Κι ὁ ἐλέφαντας ἀποκρίθηκε: «Γιατὶ ὁλημερὶς δὲν ἔκανα τίποτα. Τώρα ὅμως, ποὺ ἔμαθα ποῦ ζεῖς, θὰ παίρνω τὸν δαντελλένιο δρόμο κάθε μέρα νὰρχομαι νὰ σὲ βλέπω, ἂν μπορῶ — μπορῶ νὰρχομαι;». Τότε ὁ πεταλούδας φίλησε τὸν ἐλέφанта καὶ εἶπε: «Σ’ ἀγαπῶ, γι’ αὐτὸ νὰ ἔρχεσαι ὅποτε θέλεις».

Κι ἀπὸ τότε κάθε μέρα ὁ ἐλέφαντας κατηφόριζε τὸν δαντελλένιο δρόμο ποὺ μύριζε τόσο ὁμορφα (περνώντας ἀπὸ τὰ ἑφτά δέντρα καὶ τὸ πουλί ποὺ κελαηδεῖ στὸν θάμνο) γιὰ νὰ ἐπισκεφεῖ τὸν φιλαράκο του τὸν πεταλούδα.

Καὶ ἀγαπιόσαντε παντοτινά.

μετ. Χρῆστος Τσιάμης

